

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 89/06-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2007 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. S. F., B., zastúpenej advokátkou JUDr. L. D., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 142/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 142/02 **p o r u š i l** základné právo Ing. S. F., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 142/02 **p r i k a z u j e** konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

3. Ing. S. F. **p r i z n á v a** primerané finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava IV **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. S. F. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 439 Sk (slovom osemtisícštyristotridsaťdeväť slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava IV p o v i n n ý vyplatiť na účet jej advokátky JUDr. L. D., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 15. marca 2006 č. k. I. ÚS 89/06-9 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. S. F., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 142/02 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka 10. októbra 2002 podala okresnému súdu žalobu o určenie výživného pre manželku. Prvé pojednávanie vo veci súd nariadil až po uplynutí jeden a pol roka od podania žaloby. Aj v ďalšom období boli pojednávania nariadované vo veľkých časových intervaloch, mnohé prebiehali bez toho, aby sa na nich uskutočnilo dokazovanie, a preto sťažovateľka listom z 8. júna 2005 požiadala okresný súd o urýchlené nariadenie pojednávania. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 26. októbra 2005 (po troch rokoch od podania žaloby) sťažovateľka poukázala na vážnosť jej sociálno-ekonomickej situácie, a teda na naliehavosť jej právneho záujmu na vydaní rozhodnutia vo veci samej.

Dňa 4. novembra 2005 sťažovateľka upozornila predsedníčku okresného súdu na prieťahy v tomto konaní a zároveň ju požiadala o primeraný zásah.

Predsedníčka okresného súdu po preverení spisu konštatovala, že jej sťažnosť je dôvodná, pretože v konaní dochádza k priet'ahom, ktoré sú hlavne subjektívnej povahy.

Dňa 16. novembra 2005 okresný súd vydal uznesenie, ktorým zamietol návrh odporcu na prerušenie konania. Od vydania tohto rozhodnutia uplynula doba ďalších dvoch mesiacov bez toho, aby súd nariadil termín pojednávania, a teda stav právnej neistoty u sťažovateľky pretrváva. Podľa sťažovateľky konanie vo veci určenia výživného nie je vo svojej podstate zložité, preto nevidí dôvod pre zdĺhavý postup súdu v tejto veci. Sťažovateľka, ktorej bola rozhodnutím súdu zverená aj výchova maloletej dcéry je odkázaná na podporu svojich rodičov, ktorí jej podľa svojich možností pomáhajú. Na ich pomoc bola odkázaná najmä v období, keď bola nezamestnaná. Pomoc rodičov však sťažovateľka považuje iba za náhradné riešenie, povinnosť odporcu má podľa nej rodičovskej pomoci predchádzať. Za situácie, keď si svoje povinnosti odporca dobrovoľne neplní, môže iba meritórne rozhodnutie súdu odstrániť stav právnej neistoty sťažovateľky.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava IV. v konaní vedenom pod spis. zn. 11 C 142/02 porušil právo Ing. S. F., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresnému súdu Bratislava IV. v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 142/02 prikazuje konať bez zbytočných priet'ahov.

Ing. S. F. priznáva primerané zadosťučinenie v sume 150 000,- Sk (...), ktoré je jej Okresný súd Bratislava IV. povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ing. S. F. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Bratislava IV. povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. L. D. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. M. Č., listom zo 4. decembra 2006 sp. zn. Spr. 3212/06 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 19. decembra 2006.

2.1 Predsedníčka okresného súdu uviedla chronológiu vykonaných úkonov v napadnutom konaní, ako aj nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Z prehľadu vykonaných úkonov súdom je zrejmé, že od podania návrhu došlo k prietahom v konaní. Za zistené prietahy v konaní sa Okresný súd Bratislava IV navrhovateľke ako sťažovateľke ospravedlnil listom pod Spr. 2216/05 zo dňa 7. 11. 05.

Zistené prietahy v konaní boli z príčin subjektívnych, ale aj z príčin objektívnych, spôsobených dlhotrvajúcimi a opakovanými práceneschopnosťami zákonného sudcu. Pretrvávajúci nepriaznivý stav v oddelení 11 C vedenie súdu mohlo vyriešiť až odchodom zákonného sudcu z Okresného súdu Bratislava IV.

Po odchode zákonného sudcu na iný okresný súd, bol spis sp. zn. 11 C 142/02 v súlade s rozvrhom práce Okresného súdu Bratislava IV pridelený dňom 1. 7. 05 ďalej zákonnej sudkyňi. Zákonná sudkyňa vo veci konala a od uvedeného termínu v konaní nie sú prietahy. O podanom návrhu na prerušenie konania súd rozhodoval v súlade s platnou legislatívou a rozhodovanie o tomto návrhu nemožno považovať za prietahy v konaní. Spis bol od 11. 1. 06 do 16. 10. 06 na Krajskom súde v Bratislave z dôvodu konania a rozhodovania o odvolaní odporcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava IV. Zákonná sudkyňa úpravou zo dňa 4. 12. 2006 určila termín pojednávania na deň 1. 2. 2007.

Oznamujem, že netrváme na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom. (...)“

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu uviedla tieto podstatné skutočnosti:

„Na základe Vašej výzvy zo dňa 15. 12. 2006 Vám týmto oznamujeme, že sme vzali na vedomie stanovisko pani predsedníčky Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 4. 12. 2006, ktoré evidentne podporuje opodstatnenosť ústavnej sťažnosti navrhovateľky.

Takisto Vám oznamujeme, že na ústnom prejednaní veci netrváme.

Trovy právneho zastúpenia si uplatňujeme a podľa ust. § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z. ich vyčíslujeme v celkovej sume 8 439,- Sk (...). “

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 C 142/02:

Dňa 10. októbra 2002 podala sťažovateľka okresnému súdu proti Ing. M. F. (ďalej len „odporca“) návrh na začatie konania o výživné manželky. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 11 C 142/02.

Dňa 10. februára 2004 sudca nariadil vo veci pojednávanie na 3. máj 2004.

Dňa 3. mája 2004 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 19. máj 2004 s tým, že sťažovateľka mala predložiť súdu pracovnú zmluvu a potvrdenia zamestnávateľa o príjmoch od vzniku pracovného pomeru a odporca mal predložiť súdu potvrdenie od zamestnávateľa o príjmoch v lehote 10 dní.

Dňa 11. mája 2004 odporca doručil súdu žiadané doklady.

Dňa 17. mája 2004 bolo odporcovi telefonicky oznámené zrušenie termínu pojednávania a bol určený nový termín na 12. júl 2004.

Dňa 17. mája 2004 odporca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, ktoré sa malo uskutočniť 19. mája 2004.

Dňa 19. mája 2004 bolo pojednávanie odročené na 12. júl 2004.

Dňa 8. júla 2004 odporca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, ktoré sa malo uskutočniť 12. júla 2004.

Dňa 2. augusta 2004 sudca dal úpravou kancelárii pokyn vyzvať sťažovateľku na zaslanie pracovnej zmluvy a potvrdenie zamestnávateľa o príjme.

Dňa 25. augusta 2004 odporca doručil súdu písomné dôkazy.

Dňa 30. novembra 2004 sudca nariadil pojednávanie na 26. január 2005.

Dňa 26. januára 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 7. marec 2005 s tým, že sťažovateľka mala vyšpecifikovať niektoré svoje výdavky.

Dňa 7. marca 2005 bolo pojednávanie odročené na neurčito pre neprítomnosť účastníkov konania. Sudca nariadil pojednávanie na 2. máj 2005.

Dňa 8. marca 2005 sťažovateľka doplnila svoj návrh a ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní konanom 7. marca 2005.

Dňa 2. mája 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom súd pripustil doplnenie návrhu, pričom pojednávanie bolo odročené na 30. máj 2005 s tým, že účastníci predložia súdu ďalšie dôkazy.

Dňa 30. mája 2005 odporca telefonicky ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní.

Dňa 30. mája 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 8. júna 2005 s'ťažovateľka požiadala o určenie termínu pojednávania.

Dňa 1. júla 2005 bol spísaný úradný záznam: *„Podľa rozvrhu práce spis prevzala JUDr. J. F. Sudkyňa nariadila pojednávanie na 26. október 2005, kancelárii dala úpravou pokyn pripojiť spis sp. zn. 13 Nc 77/02, predvolať svedka D. S., vyžiadať rozpis zárobkov s'ťažovateľky a odporcu.“*

Dňa 31. augusta 2005 oznámili zamestnávateľa s'ťažovateľky i odporcu požadované údaje.

Dňa 26. augusta 2005 odporca doručil písomné dôkazy a vyjadrenie k návrhu.

Dňa 25. októbra 2005 odporca požiadal o prerušenie konania.

Dňa 26. októbra 2005 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 27. októbra 2005 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn vyzvať právnu zástupkyňu s'ťažovateľky, aby sa v lehote 5 dní vyjadrila k návrhu na prerušenie konania a zistiť, čo je s vecou sp. zn. 9 C 217/04.

Dňa 31. októbra 2005 bol spísaný úradný záznam o tom, že vo veci sp. zn. 9 C 217/04 ešte nie je rozhodnuté.

Dňa 3. novembra 2005 právna zástupkyňa s'ťažovateľky oznámila jej stanovisko k návrhu na prerušenie konania.

Dňa 16. novembra 2005 súd uznesením č. k. 11 C 142/02-176 zamietol návrh odporcu na prerušenie konania.

Dňa 22. decembra 2005 podal odporca odvolanie proti uzneseniu zo 16. novembra 2005.

Dňa 27. decembra 2005 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn pripraviť predkladáciu správu pre Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

Dňa 11. januára 2006 bol spis doručený krajskému súdu. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 3 Co 14/06.

Dňa 22. mája 2006 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn doručiť 2 exempláre odvolania odporcu na adresu právnej zástupkyne sťažovateľky s tým, aby sa v lehote 10 dní k podanému odvolaniu odporcu vyjadrila.

Dňa 9. júna 2006 sa sťažovateľka vyjadrila k odvolaniu odporcu.

Dňa 16. októbra 2006 bol spis vrátený okresnému súdu s uznesením z 30. augusta 2006 č. k. 3 Co 14/06-184, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

Dňa 18. októbra 2006 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn doručiť uznesenie krajského súdu účastníkom konania.

Dňa 27. októbra 2006 sa zásielka s rozhodnutím adresovaná odporcovi vrátila súdu späť.

Dňa 13. novembra 2006 sudkyňa dala úpravou kancelárii pokyn cestou CEPO zistiť adresu pobytu odporcu a súčasne doručiť zásielku odporcovi na adresu zamestnávateľa.

Dňa 4. decembra 2006 sudkyňa nariadila pojednávanie na 1. február 2007 a súčasne úpravou dala kancelárii pokyn lustrovať, či je konanie o rozvod právoplatne skončené.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o určenie výživného pre manželku, ktoré je vedené pod sp. zn. 11 C 142/02 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, dĺžka napadnutého konania podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázala na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom, i keď ústavnému súdu neušlo pozornosti, že sťažovateľka sa nie vždy zúčastnila na pojednávaní v danej veci.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci aj bezdôvodne nečinný, a to konkrétne od 10. októbra 2002 do 10. februára 2004 (šestnásť mesiacov) a od 25. augusta 2004 do 30. novembra 2004 (tri mesiace). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas najmenej devätnásť mesiacov nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako

navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu sú z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy netolerovateľné, pretože vec bolo potrebné posúdiť aj s ohľadom na jej povahu (rozhodovanie o nároku na výživné) a význam pre sťažovateľku. V tejto súvislosti už aj Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil, že ak je predmetom konania výživné (ktoré je zdrojom príjmov), konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (pozri H. v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 8. júla 1987, § 85). Vo svetle tejto požiadavky sa potom podstatne mení aj pohľad na posúdenie prietáhov v predmetnej veci, ku ktorým nedošlo v dôsledku zložitosti veci alebo správania sťažovateľky, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu. Obranu okresného súdu, podľa ktorého dôvodom zbytočných prietáhov v napadnutej veci bol „*pretrvávajúci nepriaznivý stav v oddelení 11 C*“, nebolo možné akceptovať. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal alebo nemohol riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk najmä s poukazom na to, že jej bola zverená aj výchova maloletej dcéry, a pretože bola aj nezamestnaná, je odkázaná na podporu svojich rodičov. Za situácie, keď si svoje povinnosti odporca dobrovoľne neplní, jej stav právnej neistoty môže odstrániť iba meritórne rozhodnutie súdu v napadnutom konaní.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä na význam konania pre sťažovateľku považuje za primerané vo výške 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti 2. februára 2006 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 19. decembra 2006). Za tri úkony vykonané v roku 2006 patrí odmena trikrát po 2 730 Sk a režijný paušál trikrát po

164 Sk (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Celkové trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú v danom prípade sumu 8 682 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka si prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 8 439 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia v uplatnenej výške, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 4.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2007